

Konieczność zapewnienia szczególnej ochrony praw określonych zainteresowanych, w szczególności wierzycieli, akcjonariuszy mniejszościowych oraz organów podatkowych powinna zostać zagwarantowana, jednakże w sposób zgodny z zasadą proporcjonalności, w sposób, w jaki interpretuje ją Trybunał Sprawiedliwości.

W tym kontekście Republika Portugalska może np. ustalić wartość nieosiągniętych zysków odnośnie do których przysługiwać jej będzie władztwo podatkowe, o ile nie będzie się to wiązało z bezpośrednią wymagalnością podatku lub z innymi warunkami związanymi z odroczeniem jego płatności.

Jeżeli chodzi o skądinąd słuszny cel zapewnienia skutecznej kontroli podatkowej i zwalczania unikania opodatkowania, to mógłby on również zostać osiągnięty za pomocą mniej restrykcyjnych sposobów, przy użyciu mechanizmów przewidzianych w dyrektywie Rady 77/799/EWG⁽¹⁾ z dnia 19 grudnia 1977 r. dotyczącej wzajemnej pomocy właściwych władz państw członkowskich w dziedzinie podatków bezpośrednich lub dyrektywie Rady 2008/55/WE⁽²⁾ z dnia 26 maja 2008 r. w sprawie wzajemnej pomocy przy odzyskiwaniu wierzytelności dotyczących niektórych opłat, ceł, podatków i innych obciążeń.

Komisja uważa, że uregulowanie portugalskie przekracza to, co jest konieczne dla osiągnięcia zamierzonego celu, to znaczy zapewnienia skuteczności systemu podatkowego. W związku z tym Komisja twierdzi, że przepisy portugalskie powinny stosować te samą zasadę niezależnie od tego czy siedziba, rzeczywisty zarząd lub składniki majątkowe zostały przeniesione poza terytorium portugalskie, czy też na nim pozostają: podatek powinien zostać pobrany po zwiększeniu wartości aktywów.

⁽¹⁾ Dz.U. L 336, s. 15.

⁽²⁾ Dz.U. L 150, s. 28.

Skarga wniesiona w dniu 25 stycznia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-41/10)

(2010/C 80/34)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Rozet i N. Yerrell, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Belgii

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że dokonując nieprawidłowej i niepełnej transpozycji dyrektyw 73/239/EWG⁽¹⁾ i 92/49/EWG⁽²⁾, Króle-

stwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, które ciążyą na nim na mocy, w szczególności art. 6, 8, 15, 16 i 17 pierwszej dyrektywy 73/239/EWG, a także na mocy art. 20–22 trzeciej dyrektywy 92/49/EWG;

— obciążenie Królestw Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze Komisja twierdzi, że działalność belgijskich towarzystw ubezpieczeń wzajemnych w dziedzinie dodatkowego ubezpieczenia na wypadek choroby, nie będąc objęta ustawowym systemem zabezpieczenia społecznego, nie jest zgodna z pierwszą i trzecią dyrektywą w sprawie ubezpieczeń innych niż ubezpieczenia na życie. W zakresie w jakim towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych znajdują się na rynku dodatkowych ubezpieczeń w bezpośredniej konkurencji z zakładami ubezpieczeń, powinny podlegać temu samemu co one reżimowi prawnemu. Skarżąca kwestionuje w tym zakresie twierdzenia pozwanej, że usługi dodatkowych ubezpieczeń na wypadek choroby oferowane przez towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych objęte są wyjątkiem przewidzianym w art. 2 ust. 1 pkt d) pierwszej dyrektywy i uważa, że ubezpieczenie z tytułu dodatkowego ubezpieczenia nie może być zrównane z „ubezpieczeniem stanowiącym część ustawowego systemu zabezpieczeń społecznych”.

Komisja zauważa, po pierwsze, że art. 6 pierwszej dyrektywy wymaga, aby podejmowanie działalności w dziedzinie ubezpieczeń bezpośrednich było uzależnione od uprzedniego zezwolenia, o które występuje się do właściwych władz państwa członkowskiego, na terytorium którego zakład ma siedzibę. Tymczasem belgijskie towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych nie posiadają zezwolenia zgodnie ze wskazanym przepisem w zakresie ich działalności dotyczącej dodatkowych ubezpieczeń na wypadek choroby.

Po drugie, skarżąca zarzuca pozwanej naruszenie art. 8 ust. 1 pkt a) pierwszej dyrektywy w zakresie w jakim towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych nie należą do zgodnych z prawem form prawnych wymaganych dla zakładów ubezpieczeń w Belgii. Ponadto towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych są uprawnione do wykonywania szerokiego zakresu działalności bez bezpośredniego związku z ich działalnością ubezpieczeniową, podczas gdy art. 8 ust. 1 pkt b) pierwszej dyrektywy stanowi, że zakład powinien ograniczyć przedmiot działalności do działalności ubezpieczeniowej oraz czynności bezpośrednio z niej wynikających, wyłączając jakąkolwiek inną działalność gospodarczą. Belgijskie ustawodawstwo jest również niezgodne w świetle art. 8 ust. 1 pkt c) w zakresie w jakim przepis ten przewiduje, że zakład musi przedłożyć planu działalności zgodnie z art. 9 dyrektywy. Tymczasem żaden tego rodzaju plan nie został przedłożony przez towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych w odniesieniu do ich działalności w zakresie dodatkowego ubezpieczenia na wypadek choroby. Wreszcie belgijskie towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych nie mają obowiązku posiadania minimalnego funduszu gwarancyjnego, wbrew temu co zostało przewidziane w art. 8 ust. 1 pkt d) pierwszej dyrektywy.

Po trzecie Komisja podnosi, że na mocy art. 13 i kolejnych pierwszej dyrektywy (w szczególności art. 16, 16a i 17) a także art. 15 i 20–22 trzeciej dyrektywy towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych muszą utworzyć odpowiednie rezerwy techniczno-ubezpieczeniowe w odniesieniu do ich działalności w zakresie dodatkowego ubezpieczenia na wypadek choroby a także ustanowić dostępny margines wypłacalności w odniesieniu do całej ich działalności. Tymczasem w Belgii margines wypłacalności w odniesieniu do dodatkowych ubezpieczeń oferowanych przez towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych został ustanowiony wyłącznie w 2002 r., a sposób obliczania tego marginesu różni się od sposobu przewidzianego w pierwszej dyrektywie.

(¹) Pierwsza dyrektywa Rady 73/239/EWG z dnia 24 lipca 1973 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do podejmowania i prowadzenia działalności w dziedzinie ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie (Dz.U. L 228, s. 3).

(²) Dyrektywa Rady 92/49/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie oraz zmieniająca dyrektywy 73/239/EWG i 88/357/EWG (trzecia dyrektywa w sprawie ubezpieczeń innych niż ubezpieczenia na życie) (Dz.U. L 228, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Højesteret (Dania) w dniu 28 stycznia 2010 r. — Viking Gas A/S przeciwko BP Gas A/S

(Sprawa C-46/10)

(2010/C 80/35)

Język postępowania: duński

Sąd krajowy

Højesteret

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Viking Gas A/S

Strona pozwana: BP Gas A/S

Pytania prejudycjalne

1) Czy wykładni art. 5 w związku z art. 7 pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG (¹) z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych należy dokonywać w ten sposób, że przedsiębiorstwo B narusza prawo do znaku

towarowego, jeżeli napełnia butle gazowe pochodzące od przedsiębiorstwa A gazem, który następnie sprzedaje, a zachodzą następujące okoliczności:

- 1) A sprzedaje gaz w tzw. butlach kompozytowych o specjalnym kształcie, który jest zarejestrowany jako taki, tzn. jako znak towarowy stanowiący kształt jako duński znak towarowy i jako wspólnotowy znak towarowy. A nie jest właścicielem tych znaków towarowych, lecz posiada wyłączne prawo do ich używania w Danii oraz prawo do występowania na drogę sądową w przypadku ich naruszeń w Danii.
- 2) Przy pierwszym zakupie butli kompozytywnej napełnionej gazem pochodzącym od jednego z dystrybutorów A konsument płaci także za butlę, która staje się w ten sposób jego własnością.
- 3) A napełnia butle kompozytowe w taki sposób, że konsument udaje się do jednego z dystrybutorów A i płacąc za gaz otrzymuje w zamian za pustą butlę kompozytową podobną butlę napełnioną przez A..
- 4) Działalność handlowa B polega na napełnianiu gazem butli, w tym butli kompozytowych objętych znakiem towarowym stanowiącym kształt, o których mowa w pytaniu pierwszym, w ten sposób, że konsument udaje się do dystrybutora mającego związek z B i płacąc za gaz może otrzymać w zamian za pustą butlę kompozytową podobną butlę napełnioną przez B.
- 5) W przypadku, gdy omawiane butle kompozytowe są napełniane gazem przez B, umieszcza on na nich samoprzylepne etykiety zawierające informację, że operacja napełnienia została przeprowadzona przez B.
- 2) W przypadku, gdy można przyjąć, że konsument odniesie ogólne wrażenie, że istnieje związek pomiędzy B i A, czy może być to uznane za okoliczność mającą znaczenie dla udzielenia odpowiedzi na pytanie pierwsze?
- 3) W przypadku udzielenia przeczącej odpowiedzi na pytanie pierwsze, czy wynik mógłby być inny, jeśli się uwzględni, że butle kompozytowe, oprócz ochrony przysługującej im na podstawie omawianego znaku towarowego, są również oznaczone zarejestrowanym graficznym lub słownym znakiem A, który jest nadal widoczny pomimo umieszczenia [na nich] przez B samoprzylepnych etykiet?
- 4) W przypadku twierdzącej odpowiedzi na pytanie pierwsze lub trzecie, czy wynik mógłby być inny jeśli się uwzględni, że, w odniesieniu do innych rodzajów butli, które nie są chronione omawianym znakiem towarowym stanowiącym kształt, lecz widnieją na nich słowny lub graficzny znak A, A przez wiele lat akceptował i nadal akceptuje ponowne napełnianie butli przez inne spółki?